

ваме на него, това ще рече да вършимъ срѣща естественный радъ. А да видимъ, може ли да ся върви срѣща естество-то!

Языкъ-тъ е само едно срѣдство, така да речемъ, орждіе, за да неказваме, да прѣподаваме въ него мысли-ты си единъ другому словесно или писмено. Като е така, то или единъ языкъ да употребимъ за това или другъ, все едно е. Обаче кога да кажемъ нѣкому нѣчто, что-то мыслимъ, ако му говоримъ на языкъ, кой-то мы добрѣ знаемъ и той добрѣ разумѣва, то по-лесно щемъ му дадемъ да разбере. Напротивъ колко-то мы по-слабо знаемъ единъ языкъ, толкова по-мѣчно си разбираме единъ другому, что казваме. А за да знае чловѣкъ единъ языкъ и да може да си искаже съ него мысли-ты или да разумѣе, что говори другъ нѣкой, треба да знае не само рѣчи-ты на тоя языкъ, а и начина, по кой-то тыя ся съединяватъ, та да покажѣтъ нѣкаквѣ мысли. Рѣчи-ты наредяны безъ опредѣленѣ связь не показва никаквѣ мысли. А въ всички-ты языци рѣчи-ты не са съединяватъ еднакво, за да покажѣтъ мысли. Всякой языкъ си има особенъ начинъ, по-кой-то съединява рѣчи-ты за въ слово. Въ Цръковно-Славянский языкъ рѣчи-ты сж Българскы, а начинъ-тъ, по кой-то сж съединены, за да покажѣтъ мысли, е чисто Еллин-